

11244

305

11. 294/305

Ferró
Pál

11244

EGY ASSZONY MEGSZÖKIK

305.

EGY ASSZONY MEGSZÖKIK

REGÉNY

IRTA

FORRÓ PÁL

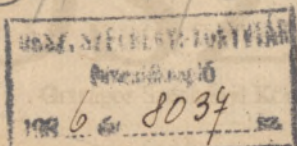
VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

Copyright by Világvárosi Regények

Minden jogot fenntartunk.

A fődelet Csizmazia Kálmán készítette.

Foto: Sascha.

Megjelenik hetenként kétszer: hétfőn és pénteken.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest, V., Vilmos császár-ut 34. Tel.: 24-7-98.

A szerkesztésért és kiadásért felelős:
dr. id. Kovács Dénes.

Előfizetési ár: egy évre 9.60 P, félévre 4.80 P.

Kéziratot csak a bélyeg mellékelése esetén küldünk vissza,
de nem felelünk érte.

HETENKINT KÉT VILÁGVÁROSI REGÉNY JELENIK MEG.

I.

Tud ez a cudar élet szép is lenni. Például Kúf házán még sohasem volt olyan gyönyörűséges izgalommal fűtött reggel, mint mikor kiderült, hogy az éjszaka Szüts Balázné megszökött Adamát Péterrel... Micsoda kiadós, finom pletyka volt ez! Kárpótolt a gyenge termésért, a tyúkkoleráért, az adóbehajtásokkal kapcsolatos szenvedésekért. Tyüh, de mekkorára nyílt ki a szája például Guba Andrásnénak, akit alig két napja vert meg a férje, mert bizonyos titokzatos kertaljai találkozókkal gyanúsította. Zsongott, suttogott, sápitozott és röhögött a kis vidéki város, nevettek a szegény Szüts Balázon, aki ötvenéves korában tizennyolcesztendő lányt vett feleségül. Hát persze, hogy ez lett a vége. Az asszony belebolondult az első szép férjébe, aki a szeme elé került. Most azután szegény Szüts átkozódhat a huszonnyolc szobás kastélyban és még a haját sem tépheti, mert kopasz szegény.

És óráról-órára nőtt a botrány, szaporodtak a szenzációk. Mindent betetőzött például a színjársulat páni menekülése. Nem csoda, Szüts úr vérebekkel és vállára akasztott vadászfegyverével

Kereste Majsay színiigazgatót, mert amint mondta, az igazgató felelős színészeinek gatzetteiért. Még szerencse, hogy Kilényi szolgabíró csendőrvédelmet nyújtott a szerencsétlen színiigazgátónak, aki nem csak hősszerelmesét veszítette el, hanem még jól menő állomását is ott kellett hagynia.

Taksony Géza a kaszinóban azt hangoztatta, hogy Szüts maga volt az oka mindennek.

— Éhes embert nem vezetnek henteskirakafélel! — mondta bölcsen. — Mért engedte az asszonyt minden áldott este színházba menni? Én bizony egyetlen egyszer sem vittem az én Boriskámat oda, pedig bögött eleget! De meg is van! — tette hozzá önérzetesen és nem törődött azzal, hogy az urak gúnyosan összevigyorognak.

— Egy ilyen gyönyörűséges, finom teremtés! — sóhajtott Mihály Gyurka, a segédjegyző, aki nyilván árulásnak találta, hogy a szép Szütsné nem helybeli férfinél keresett vigasztalást. Pedig ő is eleget udvarolt neki.

— Előre látható volt ez! — legyintett Borbás Gergely. — Megmondtam én Balázsnak előre, hogy vén fejjel ne vegyen süldő lányt feleségül. De nem lehetett vele bírni. Hetvenkedett, hogy ő még ilyen, meg olyan fiatal! Most azután eheti, amit főzött!

— Azt mondják, hogy az asszony színiövenedék volt... Most legalább visszakerült abba a világba, amelyből elindult! — vélte Tárnok Laci.

— Azért még sem hittem, hogy ez lesz a vége! — csóválta fejét Révész patikus. — Három évig mégis csak szépen, nyugodtan éltek egymás mellett. x x

— Látszaí volt az! — szólt közbe Borbás. — Sohasem volt az asszony olyan csendes és szelíd, mint amilyennek mutatta magát. Tudjátok, ő rá is illett a mondás: csendes víz partot mos!

— No, de mégis — mormogta Révész, — hogyan hagyhatta el kétéves leánykáját! Ezt a földre szállt kis szöke angyalt!

— Ha egy asszony megbolondul — adta le véleményét Borbás, — akkor annak számára nincsen sem Isten, sem férj, sem gyermek, csak meggy vakon és süketen...

— Szegény Balázs! — sóhajtott Tárnok. Nagyön fog szenvedni. Imádta a feleségét. Nem is tudom, hogy mihez fog kezdeni?...

— Az idő mindent meggyógyít! — jegyezte meg Borbás, aki ezen a délután úgy szerepelt, mint a város bölcese.

Az urak bólogattak és Révész még hozzá tette:

— De azért nem bánám, ha már itt látnám újra a kaszinóban kártyázni!

II.

Borbás úrnak igaza volt. Az idő olyan, mint egy óriási vasseprő, amely mindent eltakarít. Fájdalmat, örömet, megfakítja a legrikítóbb színeket, nyomtalanul eltemeti a legnagyobb szenzációkat...

Tizenhete esztendő múlt el és Kútháza már régen visszazuhant álmos és eseménytelen életébe. A Sors csak ritkán olyan kegyes, hogy a

Szütsné szokéséhez hasonló szenzációkkal édesítse meg a keserű hétköznapiakat.

Az első napokban Szüts Balázs valóban attól félt, hogy megbolondul. Dühöngve járt fel és alá a szobájában, nem mert az uccán mutatkozni, mert azt hitte, hogy mindenki ujjal fog rá mutatni és szemébe röhögnek. Átkozódott, esztelen haragjában még Évikét, a kis lányukat is gyűlölte és tombolva ordította, hogy a tulajdon két kezével fojtja meg feleségét, az átkozott bestiát, ha valaha szeme elé kerül.

Máskor viszont úgy elérzékenyült, mint egy gyermek. Sírva fakadt és zokogva szorította magához Évikét:

— Mi lesz veled, édes kis lányom? Jaj, hogyan nevellek fel anya nélkül?

Azután mégsem omlott össze a világ, nem szakadt le az ég, hanem egy napon beállított Révész patikus és azt mondta:

— Ugyan, Balázs ne emésszed már magadat egy méltatlan asszony miatt. Légy férfi! Mutasd meg, hogy csak azértsem hagyod magad eltiporni. A fiúk már alig várják, hogy betold az orrod a kaszinóba. Nincs azóta egyetlen rendes parti sem ...

Igy eszmélt fel lassan Szüts nagy aléltságából és a kaszinóban lefolytatott első komoly kártyacsata teliesen visszaadta önérzetét és régi erejét.

Már Évike sorsa sem nyugtalanította. Elhozatta Budapestről özvegy nővérét, Krisztinát, aki vállalta Évike neveltetését.

Tizenöt évvel később Szűls Balázst megütötte a guta. Veszedelmesen elhízott, mértéktelenül evett-ivott és egy forró nyári napon a tizedik krigli sör után szó nélkül lefordult a székről és meghalt.

Évit sürgönyileg hívták haza Svájcból, ahová a sikeresen letett érettségi után vakációzni ment egy barátnőjével.

Gyönyörű lány volt Évi. Olyan sugárzóan szép, hogy már ott, az apja koporsója mellett elkezdtek szapulni a kútházi hölgyek, akik ilyen veszedelmes konkurrenciát nem tudtak elviselni. Évi túlságosan elegáns volt még gyászruhájában is és könnyei mögül is kiragyogott diadalmas fiatal-sága. Alakja olyan volt, mintha a legújabb amerikai film szépségkirálynői róla mintázták volna testük vonalait...

— Na, ez is olyan lesz, mint az anyja volt! — jegyezte meg epésen Kilényiné. — Én bizony ösztörném a Klárim derekát, ha ilyen kipingált, helyke teremtés lenne...

— Remélem, nem marad itt Kútházán — mondta Révészné. — Mert én nem engedem, hogy Boriskával barátkozzon... Kérlek, egy ilyen lány... egyedül engedték Svájcba, meg Párisban is volt. Képzelheted, mit tanulhatnak ettől a lányok...

A mamák, amint ebből a két röpke megjegyzésből is látható, ösztönösen megérezték a veszedelmet, amelyet lányaik számára egy ilyen nagyszerű teremtés váratlan felbukkanása jelentett. Hiszen Évi eddig jóformán sohasem volt Kútházán. Iskoláit Pesten végezte és nyáron

mindig űlazott Krisztina néni társaságában. Erről a Krisztina néniről is megvolt a kútháziak véleménye. Amikor Kútházára jött, öszülő, fekete haja volt. Most bronzvörösre volt festve, legújabb párisi kalapot hordott és kis estélyi, meg nagy, estélyi ruhák voltak a ruhatárában. Persze, Pesten mulatókba, meg ötórai teákra járt Évivel... Képzelmehetek, milyen boszorkány lehet ez, a lány, ha még az öreg nagynénjét is így megrontotta. Nem, Évi kisasszony valóban nem való a kútházi lányok közé...

A hímnemű fiatalságnak természetesen egészen más véleménye volt Évikéről. Testületileg és kivétel nélkül szerelmesek voltak belé. És csodálatos, a fiús mamák sem haragudtak Évire. Egyáltalában nem botránkoztak meg az erkölcein. Ellenkezöleg, tüntető kedvességgel keresték az Évikével való találkozást... Istenem, a kétezer holdas Szüts birtok még mindig csonkítatlan egészben ontotta dús kalászeit.

De Évike különös lány volt. Átkozottul gögösi — mint a kútháziak mondták. Mert éppen olyan kevésbé törődött a lányos mamák ellenzényével, mint a fiús mamák imádatával. Loragló nadrágot húzott és most már igazán tökéletesen olyan volt, mint egy amerikai görli. Lóháton járta be a birtokát reggeltől estig és hamarosan kiderült, hogy sokkal nagyobb rendet tud tartani a hivatalnokok és cselédség között, mint néhai Szüts Boldizsár...

Egyetlen pajtása volt: Székely Gyurka, aki nem régen került haza a gazdasági akadémiáról és az apja ötszáz holdján gazdálkodott. Ő volt

Évi gazdasági szakértője. Gyurka már kölyök kora óta a falusi életben nevelődött, kitűnően értette a földművelés, meg az állattenyésztés minden apró trükkjét. Boldogan vállalta hát Évi oldalán a tanácsadó szerepét, annál is inkább, mert fülig és halálosan szerelmes volt Évibe. Sajnos, e téren azonban egy lépést sem tudott előre haladni. Évi egyszerűen úgy viselkedett, mintha nem is lett volna lány, hanem a lovagló nadrág felhúzásával egyidejűleg valóban fiúvá változott volna. A legaranyosabb pajlás volt. Tegeződött Gyurkával, az egymás cigarettáit szívták, sőt titokban nágyokat ittak az erdei tisztáson, ahol gyakran kint maradtak ebéd időre és mialatt Gyurka a nyárson forgatta a pecsenyét. Évi szépen felterítette az összecsukszó kis asztalt. Irjuk meg egészen őszintén: még csókolódtak is. De ezeknek a csókoknak, legalább is azoknak, amelyeket Évike adott, nem volt semmi lendületük. Hiányzott belőlük a meggyőződés, a szenvedély, minek kerteljünk, mondjuk ki őszintén: a vágy és felgyulladás. Gyurka néha megpróbálkozott némi szenvedélykitöréssel, de ilyenkor Évi mérgesen arcul legyintette, ellökte magától és azt mondta:

— Megőrültél?

Ettől Gyurka kijózanodott s csüggedten mondotta:

— Te nem vagy lány, Évi! Nincs véred!

Évi nevetett. De valójában egyáltalában nem volt olyan vidám, mint amilyennek mutatta. Ellenkezőleg, néha maga is ijedten kérdezte: van-e neki csakugyan szíve? Csodálatos, még sohasem!

volt szerelmes! Pedig már minden lánypajtásának volt flörtje, sokan már férjhez is mentek. De az ő szíve nem mozdult. Pedig — különösen utazásai során — rengeteg változatban bukkantak fel körülötte a különböző férfiak. Voltak közöttük olyan kiváló példányok, akiknek megpillantására elsápadtak irigységtől a barátnök és azt mondták: Boldog Évi! A legjobb férfiakat büvöli el!

Évi azonban egyik mellett sem tartott ki. Furcsa és megmagyarázhatatlan ellenszenv váltotta fel nála hamarosan az esetleg bimbóezni kezdő érdeklődést. Évi nem akarta magyarázgatni ezt a különös gátlást. Tudta, hogy egy gyermekkori kínos élmény emléke nehezedik rá... Félelem a férfiaktól, a szerelemtől, amely egyszer olyan nagy bajt zúdított családjára...

Pedig vágyódott a szerelemre. Néha nem tudott aludni és ilyenkor majdnem kétségbeesetten gondolt arra: mi lesz vele?

Valami csodát remélt. Szeretett volna elutazni, de nyáron erre gondolni sem lehetett. Majd télen — biztatta magát. — Elmegy valamelyik előkelő téli üdülőhelyre és majd ott váratlanul megtalálja az igazit...

Két télen át valóban felbukkant Kitzbühel, Semmering, St. Moritz hómezőin és napbarnítottan, pompásan kisportolva került haza, de flörtjei megint csak egyoldalú eredménnyel végződtek: őt szerették, de ő hideg maradt!

Igy mult el három esztendő. Évi huszonegyedik évébe lépett, bár a kútháziak azt állították, hogy már huszonnégy lehet. Nagyon szerettek volna

megszabadulni tőle és kárörvendve mondták: „...vén leány marad ez! Persze, azért válogat, mert egy férfi kevés neki, érzi, hogy egyikhez sem tudna hű maradni!

Holott ennek éppen az ellenkezője történt. Egy napon Évi azt a meglepő felfedezést tette, hogy Gyurit másképpen kezdi rokonszenvesnek találni, mint eddig. Igen, kint történt az erdőben, ahová a júniusi, rekkenő napsütés elől menekültek. Évi fagyaltot hozott termoszüvegben és arra tokaji bort öntöttek. Csak a jó Isten tudja, hogyan muzsikálnak fel az emberben egyszerre csak furcsa hangulatoz, hogyan virágoznak ki váratlanul esztendőig eltemetett érzések.

Hiszen most sem történt semmi különös, csak éppen Évi, miközben egy szelet piskótát mártott a fagyaltba, azt mondta Gyurinak:

— Te igazán nagyon kedves pofa vagy!

Mondott ő máskor is hasonló nyájasságokat Gyurinak, de, úgy látszik, ezuttal a hangsúlyban lehetett a szokatlan varázs, mert Gyuri elpirult és szívdobogást kapott tőle. Egyszerre megérezte, hogy ez vallomás és a szeme felragyogott:

— Szeretsz? — kérdezte boldogan.

Évi nevetett.

— Magam sem tudom! De ha ez a szerelem, akkor nagyon meg vagyok lepve.

— Miért?

— Mert én mindig azt hittém, hogy a szerelem valami nagy, vörös viharzás... Nem ilyen nyájas beszélgetés, mint amilyent mi folytatunk!

— És mondd, rá tudod magad szánni végre, hogy a feleségem legyél?

Évi elgondolkozva tette le a fagyaltos tányért.
— Még nem ... De már kezdem megszokni a
gondolatot ...

Gyuri csak a legutóbbi magyar-német labdarugó mérkőzésen kiáltott olyan harsány „hur-rát“, mikor Titkos belőtte a labdát a német há-lóba, mint most. De e pillanatban még boldogabb volt. És túlaradó temperamentummal olyan hosszú csókot nyomott Évi ajkára, hogy mire a csók befejeződött, a fagyalt mind a két tányér-ban színes, langyos folyadékká változott. Pedig árnyékban ültek.

III.

Amikor Évi hazament, Krisztina néni közölte vele, hogy két úr várja a vendégszobában. Már két órája várakoznak, autóval érkeztek Pestről.

— Valami filmügyről van szó! — mondta izgatottan Krisztina. — Te, ezek láthatták valahol a fényképedet és visznek Amerikába sztárnak.

— Krisztina — mondta szigorú hangon Évi, aki csak most nézett végig alaposabban nagynén-jén, — te dupla adag festéket kentél magadra! És mért fütöd magad ennyire össze ebben a po-koli hőségben? Valld be, hogy fel akarod magad fedeztetni!

Krisztina vérvörös lett.

— Csak miattad teszem, Évikém. Nem akarlak elhagyni. Ha Amerikába visznek, megyek veled és mért ne játszhatnék én még anya szerepeket?

Évi hangosan felkacagott.

— Bolond vagy te, édes Krisztinám! No mutasd, hol vannak az urak?

— Csak így állítsz be hozzájuk? Nem öltözől át? — hüledezett Krisztina.

Évi vállat vont.

A két úr felugrott és bemutatkozott, amint a vendégszobába léptek.

— Lajta Géza, az Apolló-filmgyár segédrendezője vagyok...

— Farkas, a filmgyár operatőrje...

— Mit parancsolnak az urak?

— Kérem, kisasszony, mi egy nagy film felvételeit kezdjük meg a napokban. Festői népviseletre... regényes tájakra van szükségünk és ezt Kútházán véljük megtalálni...

— Fatornyos hazám erre feltétlenül büszke lesz! — nevetett Évi.

— A felvételek körülbelül tíz napig fognak tartani. Esős idő esetén meg hosszabb ideig és így megfelelő szállásról is kellene gondoskodnunk az illusztris művészek és művésznők számára...

— Szóval önök az iránt érdeklődnek, hogy a felvétel ideje alatt a művészek itt lakhatnak-e a kastélyban?

— Ugyanis hallottuk, hogy van vagy tíz üres vendégszoba. Mi természetesen minden árat boldogan megfizetünk...

Krisztina néni egyre izgatottabb lett.

— Egyezz bele, Évikém... Ideje, hogy végre egy kis élet költözzön ide... Gondold meg, milyen remekül fogunk mulatni... Hiszen elvégre még fiatal vagy...

— Krisztina néni — mondotta szigorúan Évi,
— te nem vigyázol eléggé rám! Mulatásról szó
sinesen. De viszont az üzlet — üzlet! Mennyit
ajánlanak fel az urak?

Lajta úr olyan szédületes összeget mondott,
amennyiért a Ritzben is boldogan nyitottak volna
ki néhány Dunára néző szobát. Évi bólintott:

— Rendben van... Mikor jönnek?

— Két nap múlva érkezik az első transzport.
Ugyanis nincs mindenkire minden jelenetben
szükség... Először azokat a felvételeket készít-
jük el, melyekben a hős a hősnő nélkül szerepel.
Mary Fleury, aki a címszerepet játssza, csak a
hét végén érkezik meg Párisból...

— És ki a férfi sztár?

— Andai Péter! Hiszen tetszik tudni, ő a kö-
zönség kedvence.

Hogyne tudta volna Évi. Láta már elégszer
az öszülő, elegáns színészt, aki nélkül már magyar
filmet nem is készítettek. Andai szereplése biztos
sikert jelentett. Az ország nőnemű polgárainak
túlnyomó része olthatatlanul lángolt érte. Andai
egyébként a Drámai Színház hősszerelmese volt
esti százhusz pengős fizetéssel.

Mindezt jól tudta Évi. Csak azt nem sejtette,
hogy Andait valamikor régen, húsz év előtt vi-
déki színész korában még Adamit Péternek hív-
ták és hogy életének legnagyobb hősszerelmes
szerepét éppen ebben a kastélyban játszotta el...

Kútháza fenekestől felfordult. A kisbíró nem ebzárlatot, adóbehajtást, meg legeltelési tilalmat dobolt ki, hanem azt, hogy legények, meg lányok kerestetnek, akik játszani akarnak a filmen. Fejenként négy pengő napidíj jár minden résztvevőnek, aki vasárnap délelőtt a piactéren jelentkezik.

Az úri osztály és parasztság soha még ilyen festvéri összeforrottságban nem találkozott. Hajdu Tóni, a telekkönyvi írnok, aki nagyon szép fiúnak tartotta magát és lelke volt a műkedvelői társulatnak, éppen olyan izgalomba jött, mint Kászász Ambrus, a béresgazda, akinek már szintén volt színészi multja, mert a Gyöngyös bokkrétával jött fel már kétszer is Pestre szép magyar táncokat lejteni. Az asszonynépről ne is beszéljünk. Sohasem fogyott még annyi szagosvíz és pirosító a kútházi patikában, mint ezekben a lázas napokban. Az úrikisasszonyok parasztlányoknak öltöztek és nagyon viccesnek találták, hogy ringó derékkal sétáltak el a segédrendező úr előtt, aki kiválogatta a statisztákat...

Két teljes napig tartott ez az előzetes válogatás. Kútházára aranynapok köszöntöttek. Gurult a pénz. Ahány asztalos, kovács, ács, mázoló akadt Kútházán, annak mind akadt munkája. Fantasztikus épületeket kellett összekovácsolniuk a hegyoldal megjelölt pontjain, sőt még szökőkutat is építettek az elhagyott várparkban... Hollywood lett Kútházából, ahol minden második ember filmszínész, a többiek pedig a filmnek dolgoztak. Kibérelték az összes szekereket, lovakat, hintókat

És még két cigánybandát, meg Jazzt is hoztak magukkal. A mezei munka egyszerűen megállt. Arról is beszéltek, hogy a felvételek során két század huszár is fog érkezni. Már építették is a barakokat a nagymező szélén.

A Szüts-kastély tetejére magyar és francia zászlót húztak. Ott volt a főhadiszállás. A kútháziak valósággal szívdobogást kaptak, mikor elmentek előtte. Soha nem néztek még ekkora tisztelettel a kastély fiatal úrnőjére, aki egyszerre a legizóbb népszerűség kellős közepébe pottyant. Egész nap váratlan látogatókat kapott. Fiatal lányok és asszonyok, akiket legfeljebb nyájas és felületes mosollyal köszöntött azelőtt az uccán; most egyszerre megtalálták a hozzá vezető utat. Mindenkinek volt egy ravaszul kitalált ürügye, amellyel látogatását megindokolta. De a látogatás végén természetesen mindig kibujt a szeg a zsákból és valamennyinek ugyanaz a kérése volt: protezsálja be őket Évi a filmhez! És izé... nagyon szeretnék Andaitól autogrammos fényképet kapni! Szörnyen irigyelték Évit! Mindennap együtt lehet az imádott Andaival. Láthatja, beszélhet vele...

Csak egyetlen ember lógatta az orrát ezekben a forró napokban: Székely Gyurka. Neki sehogysen tetszett a dolog. Rossz sejtések szorongatták. Úgy érezte, hogy az előkészületek lázas eseményzuhatagában Évike ismét eltávolodott tőle. Rosszkedve azonban akkor érte tetőpontját, mikor negyednapra megérkezett az elegáns Chevrolet autó és abból saját személyében kiszállt Andai Péter.

Madaras Gizi sikította el magát először, mikor

az autót megpillantotta, hogy: itt van! Megérkezett!

Pillanatok alatt terjedt el a hír. A népek kifutottak a házaikból és látott szájjal vették körül az autót, melyből kilépett a férfibálvány. Ne tagadjuk: csakugyan imponáló látvány volt. Pontosan olyan autóköpenyt viselt, mint az amerikai filmek hősei, a világosszürke sportruhája, a monoklija, férfiasan markáns, napbarnított arca... hát igen, mindez ellenállhatatlan volt.

Valaki azt kiáltotta: Éljen!

Erre a többiek is éljenezni kezdtek, sőt zsebkendőket lobogtattak feléje. A vidéken még komolyan veszik a nagymosást és veszélytelenül lehet ilyen merészebb mozdulatokat is kockáztatni. Andai leereszkedő, nyájas mosollyal üdvözlétet intett és igyekezett minél ruganyosabb léptekkel belépni a kapun. Derekat feszes keményre húzta ki. Legújabb amerikai fűzője valóban diszkrét és kitűnő volt. A tartása és karcsúsága egészen természetesnek hatott.

Valami régi szentimentális emlék fátyolozódott egy pillanatra Andaira, mikor a kastély kapuján belépett... Járt ő már egyszer itt valamikor... Mikor is volt az? Ah, igen, egészen kezdő vidéki színész volt... huszonnégy éves volt és még Adamitnak hívták! Micsoda szép asszonyt szöktetett meg innen!... Eh, régi regény! Mennyi más halványította már el az emlékeit! Vajjon hová tűnhetett el a nagyszerű kaland hősnője? Egy évig éltek együtt, azután az asszony eltűnt. Külföldre ment...

De hirtelen maïdnem felkiáltott meglepetésben

ben. Mi ez? Kísértetek járnak fényes nappal a kastélyban? Fialtal lány sietett eléje mosolygó, sugárzó székeségben! Ugyanazok a fekete szemek, a szinte fiúsan karesú termet...

— Mária! — akarta kiáltani, de még idejében észbekapott és mélyen meghajolt vaiami bánátlis frázissal, amely már úgy hangzott, mintha filmszöveget mondána.

— Most, hogy önt látom, kisasszony, megértem, miért lelkesedett a rendező és operatőr annyira Kútházáért!

Krisztina mélyvörös selyemruhában került elő a szalon felől, keblén hatalmas művirágcsokor ékeskedett és jelentette, hogy a lunch terítve van. A művész úr bizonyára elfáradt az úton, jól fog esni némi ital és hideg sült...

Élénken és jókedvűen indult a társalgás. Eleinte főleg Krisztina beszélt, aki a készülő film részletei iránt érdeklődött és már a beszélgetés ötödik percében megkérdezte, nincs-e benne anyaszerep is, nagy drámai kitöréssel, mert neki óriási kedve lenne azt eljátszani!...

A társalgás szeszélyesen ivelt különféle témák felett... Színház... sikerek... színésznők... apró pletykák. Andai megjegyzései: maga gyönyörű lány, Évike!... Sohasem gondolt arra, hogy színpadra lépjen?... Akarja, hogy próbafelvételt készíttessenek magáról? Szólok a rendezőnek!

Évi nevetve fittakozott:

— Nem, köszönöm, semmi kedvet nem érzek a színészethez!

Akkor már kettesben ültek a kis szalonban,

Krisztina az ebéd ügyében intézkedett és Andai csodálkozva nézett két pohár konyak között Évire.

— Milyen érdekes lány! — mondotta. — Maga az egyetlen, aki visszautasít egy ilyen lehetőséget. Miért gyűlöli a színpadot?

És érezte, hogy a szíve hevesebben dobog. Félt, hogy ez a lány most egy régi tragédia emlékét fogja idézni és nem sejti, hogy annak gyűlölt hősével beszél. De erről szó sem volt. Évi mosolygot:

— Talán azért, mert egész életemben túlságosan józan voltam. És a színpad csupa hazug csillogás. Mesék, naiv illúziók... Én nem félek az élettől. Nem menekülök előle az operettek és filmmesék birodalmába. Higyje el, a valóságnak is lehet tündérszép költészete. Az élő erdők, mezők és sziklák mégis csak szebbek, mint a műterem legpazarabb díszletei...

— Nekem most tulajdonképpen félnem kellene magától — mosolygott Andai, — mert két teljesen ellentétes világból jövünk és magán keresztül túlságosan csábítónak találok ezt a másikat, amely a valóságot igéri.

— Szóval — nevetett Évi, — maga most udvarol nekem. Ez persze magának kötelessége. Magától bókokat, szép simogató szavakat várnak a nők és maga gavallérosan eleget tesz ebbeli kötelességének.

— Gúnyolódik? — kérdezte meglepetten Andai.

— Ah, nem! Csak figyelmeztetni akarom, hogy velem szemben nincsenek kötelességeim.

— Meg akar szégyeníteni? Azt akarja, hogy meggyűlöljem egész eddigi életemet? — szavalta kissé patetikusan Andai. De volt ebben a kitörésben egy kis őszinteség is. Évi valósággal megzavarta az öregedő, elkényeztetett hősszerelme. Már abban a korban volt, mikor a férfi szeret visszamenekülni az egészen fiatal leányokhoz, hogy azok rajongásán keresztül elhitesse magával az ő el nem múló győzelmes hímségét. Milyen nagyszerű lehet, ha Évi szeret valakit. Ez az üde, természetes báj, amelyben a tavasz ereje feszül... a legnagyobb ritkaság ilyen ősi tisztaságában és szépségében bukkanni a szerelemre.

És még a szerelmi harcok e sokat próbált lovagja sem vette észre, hogy Évi tulajdonképpen védekezik. A lány ösztönösen megérezte a veszélyes ellenfelet, a férfit, aki egy még nem ismert szerelmi misztérium fülledt és izgalmas levegőjét árasztotta maga körül.

*

— Én ezt az embert megölöm! — mondta Gyuri olyan zordul, mint egy középkori lovag.

Évi haragosan toppantott.

— Meg vagy bolondulva!

— Szereted! — ismételte Gyuri, aki egész éjjel nem aludt és az arca gyűrött volt a szomorúságtól és virrasztástól.

— Féltékeny számár vagy! — mérgelődött Évi. — Hát persze, hogy jól érzem magamat a társaságában... Remekül szórakoztat... Van benne valami sajátságos báj.

— No látod! — csapott le keserűen Gyuri. — Nekem ezt sohasem mondtad.

— Idegesítsz! Ki nem állhatom a nyögdecselő férfiakat!

— Én pedig a flörtölő lányokat!

— Kérlek, ezen könnyen segíthetsz! Ha nem vagy velem megelégedve, igazán nem tartalak vissza.

A fiú valósággal belesápadt.

— Így beszélsz velem? — kiáltotta. — Ezt érdemlem?

Ekkor lépett be a szobába Andai. Éppen felvételről jött. Huszárcapitányi egyenruha volt rajta. Aranysujtásos attiláján kitüntetések. Arca napbarnítottá puderezve, halántéka körül érdekesen őszülő haj. Igazán olyan volt, mint egy modern nőrabló. Gyuri szinte megsemmisülten érezte a fölényét. Düh és kétségbeesés fojtogatta.

Andai mindebből semmit sem vett észre. Katonásan összecsapta sarkantyús csizmáját — nagyon beleélte magát a szerepébe — és sneidigan jelentette:

— Nagyságos kisasszonynak alázatosan jelentem: megérkeztem!

— És természetesen nagyon éhes! — mosolygott Évi.

Valami nagyot dörrent mögöttük. Mind a ketten megrezzentek. Az ajtó csapódott be. Gyuri csapta be teljes erővel, amikor köszönés nélkül kirohant a szobából.

— Hát ennek mi baja? — kérdezte meghökkenve Andai.

— Féltékeny! — válaszolta őszintén Évi.

— A férfi elkömolódott. Sajátságos érzés rohanta meg. Egyszerre megvilágosodott előtte az utóbbi napok sok furcsa történése. Például az, hogy ő már sok nőnek vallott szerelmet életében, de sohasem érezte a kimondott szavak forró perzselését... Évinek viszont nem vallott még szerelmet, de találkozásuk első perce óta egészen új, eddig ismeretlen érzések nyugtalanokdtak benne. A féltékeny vetélytárs viselkedéséből kellett megtudnia, hogy ez: szerelem!

— Nékem most mentegetődzőm kellene, talán bocsánatot kérnem — mondotta halkán, — de nem tudok. Azt hiszem, Gyurinak teljesen igaza van!

— Hogy érti ezt? — riadt meg Évi.

— Úgy, hogy én magát csakugyan szeretem, Évi...

A lány lehúnyta szemét. Édes szédület zsibbasztotta meg. Ez volt életének nagy, váratlan találkozása a szerelemmel. Ez egészen más volt, mint amit Gyurival szemben érzett. Nem volt az a derüs, vidám pajtáság. Titkok, örvények forogszete viharzott körülötte, az érett, nagyszerű férfi perzselő nyara találkozott az ő tavaszával.

Várta és remélte ezt a nyilatkozatot és most, hogy ráömlött, mint egy tüzes láva, megrémült.

— Kérem — dadogta, — ez lehetetlen... ne beszéljen erről!

— Miért? — kiáltotta a férfi, akit most elragadott az indulatok lendülete. — Mi volna ebben lehetetlen? Túlságosan öregnek tart? Oh, benem még húsz évre szóló fiatalság van. A mi foglalkozásunk megőrzi a fiatalságot. Hiszen foly-

ton a szerelem szavaí szikráztatjuk fel a színpadon és filmen.

— Andai úr... én ezt nem hallgathatom... ennek nincs értelme. Maga másféle nőt szeretett... Szebbeket, elegánsabbakat, raffináltabbakat... Nem vagyunk partnerek. Maga túlságosan sokat tud, én pedig egy falusi vadóc vagyok. Ez nem vezethet jóra.

— Ilyeneket tud mondani? Ilyen józan, hideg szavakat, amikor én életem egyetlen és első nagy szerelmét kínálom magának? — kiáltotta szenvedélyesen a férfi.

— Kérem... kérem... hagyjon! — pihogott ijedten Évi, mikor a férfi feléje nyúlt.

De Andai már tudta, hogy ezek a szavak erőtlenség és meggyőződés nélküli tiltakozások. Karjába szorította Évit és megcsókolta.

Évi nem csókolta vissza. Évi mozdulni sem tudott. Ezek a csókok meglepték, elkábították, halálra ijesztették és boldoggá tették. Nem tudott fel sem sikoltani. Helyette Krisztina néni sikoltott fel, aki éppen egy tálcán hozta az ebédhez szükséges porcellánokat.

— Uram, mit csinál a hugommal? — kérdezte drámai hangon.

Andai úgy érezte, hogy soha életében nem volt még rajta stilszerűbb ruha, mint most a huszárszázadosi. Megint megpengette sarkantyuját és meghajolt Krisztina előtt:

— Szerelmet vallottam! És mert tudtommal, ön belvettesíti Évike édesanyját, megkérem öntől Évike kezét!

Krisztina levegő után kapkodott.

— Évi . . . ez igaz? Lehetséges? — kérdezte.

— Nem tudom . . . magam sem értem, mi történt, nénikém!

Krisztina karjába zárta hugát, aki most könnyekbe tört ki és összevissza csókolta az öreg nénit, aki ebből egyszerre megértette, hogy a szerelem kölcsönös. Ezek a csókok ugyan az ő arcára hullanak, de Andainak vannak adresszálva. Andai viszont finom tapintattal megérezte, hogy első rohamnak ez teljesen elegendő volt. Nem kell túlságosan feszíteni a húrokat.

— Évike — mondotta lovagiasan, — nem kívánom, hogy most azonnal válaszoljon. Belátom, kissé készületlenül találta ez a nyilatkozat. Ráér akkor válaszolni, mikor már teljesen tisztában lesz érzéseivel. De engedje remélnem, hogy a válasza akkor a boldogságot fogja számomra jelenteni!

E szavakkal Évihez lépett s nem törődve Krisztina jelenlétével, megcsókolta. És Krisztinának ezuttal határozottan úgy rémlett, hogy Évi viszonozta a csókját.

V.

Mintha Chanel és Houbigant parfümlombikjaiból és Patou divatboszorkánykonyhájából lépett volna ki, a színek, illatok és ellenállhatatlan mosolyok hármassal varázsával vértelve szállt ki fejedelmi Limousin-kocsijából Mary Fleury. Titkárja aggódva nézett körül, hogy nincsenek-e a közelben interjura vadászó ujságírók és a Ritz

pođgyászhorđozói megilletőđve emelték le a művésznő hatalmas bōröndjeit.

A hallban mély meghajlással üdvözölte a filmvállalkozó, aki gyönyörű mezei virágokból kötött esokrot nyujtott át. A művésznő édesen csacsogott, a francia szavak szinte csilingeltek, ahogy beszélt, érdeklődött és megkérdezte, hogy mikor indulnak a gyárba? Árkossy úr, a vállalkozó felvilágosította, hogy egyelőre nem Budapesten készülnek a felvételek, hanem vidéken...

Fleury művésznőnek ez is tetszett. Szóval a filmet francia változatban is elkészítik? És Andai úr olyan kitűnően tud franciául, hogy vállalhatta a francia verziót is? Ah, persze, hiszen ő olyan magyar huszártisztet alakít, aki a szerepe szerint csak törve beszél franciául. Viszont a hősnő titokban megtanul a hódító huszártiszt kedvéért magyarul és azzal lepi meg, hogy egyszerre csak magyarul szólal meg...

— Nem lesz nehéz a magyar szöveg? — aggodalmaskodott Árkossy.

Märy Fleury mosolygott.

— Oh, jártam én már valamikor Budapesten és akkor már tudtam is keveset beszélni a maguk szép nyelvén!

És huncutul nevetve kezdte mondani: cigány... szeretlek... szép asszony... paprikás csirke... Csók!...

— Ohó! — ragyogott fel Árkossy, — hiszen ez remekül megy. Egyébként holnap reggel indulunk a felvételek helvszinére, ahol már várják a művésznőt... Remélem, addig kipihéni az új fáradalmait!

— Nyugodt lehet, monsieur Árkossy. Mi, film-
színésznők megszoktuk a munka tempóját.

Märy Fleury aznap az igazgató és titkárja tár-
saságában a Margitszigeti Grillben pezsgőzött és
Árkossy úr, miközben folyton azon aggódott,
hogy Märynek már haza kellene mennie, teljesen
elázott, fülig beleszeretett a ragyogó nőbe és éjfél
után megkérte a kezét. Mire Märy nevelve vette
elő noteszét és beleírt valamit.

— Mit csinál? — kérdezte meghökkenve Ár-
kossy, aki egészen szokatlannak találta a házasa-
sági ajánlatára adott ezt a különös választ.

— Oh semmit — mosolygott Märy, — csak
éppen a maga nevét is feljegyeztem. Maga a két-
százhetvenhatedik férfi, aki megkéri a kezemet,
nem számítva filmszerepeimet, ahol természetese-
sen még többször történt velem ilyesmi!

Másnap reggel Märy kitűnő hangulatban éb-
redt. Fürdője után frissebb, fiatalabb és pihen-
tebb volt, mint valaha. Nyolc óra után néhány
perccel az autó már teljes sebességgel röpült vele
Kútháza felé.

— Ne várjon semmi különöset, művész! —
mondotta Árkossy, aki kijózanodva, már megint
az üzletember hűvös tárgyilagosságával tudott
beszélni a sztárral. A magyar vidék meglehetősen
egyhangú. Ámbár a városka, ahová utazunk,
nagyon hangulatos környezetben fekszik és a kör-
nyék népviselete elbűvölő.

Pipacsos búzaföldek mellett robogtak el, fe-
hérre meszelt házak vakítottak a napfényben,
legelésző tehenek kapták fel hosszúra nőtt bő-
géssel fejüket. Árkossy csodálkozva figyelte, hogy

Märy milyen érdeklődéssel, szinte meghatottan nézi ezt a nem túlságosan változatos s talán kissé szegényes képet. Már alig beszélt, mint aki nagyon elmélyedt és teljesen átadja magát a rászakadt hangulatoknak...

De egyszerre mintha váratlan nyugtalanság fogta volna el. Idegesen kezdett figyelni, jobbra-balra forgatta autósapkás szöke fejét és szinte ijedten kérdezte Árkossytól:

— Tulajdonképpen hová megyünk?

Árkossy azt hitte, hogy a primadonna már unja a hosszúra nyúló autózást s igyekezett megnyugtatni:

— Oh, nem megyünk már sokat. Mindjárt megérkezünk... már ott a távolban láthatja is a házakat...

— Hogy hívják ezt a helyet? — kérdezte Märy és a hangja remegett az izgalomtól.

— Kútháza! — mondta gyanutlanul Árkossy és mosolyogva tette hozzá: Ezt a nevet próbálja kimondani.

De Märy nem válaszolt. Sápadtan, felindultan dőlt hátra az ülésen.

— Az Istenért, mi történt? Elszédült? — kérdezte rémülten Árkossy.

De Märy Fleury mintha nem is hallotta volna a hozzá intézett szavakat. Még a festék alatt is halaványnak látszott. Kezét a szívéhez szorította, mintha attól félne, hogy kiszakad. Szeme szinte megmeredve nézett az egyre közeledő házak irányába.

E pillanatban mintha hirtelen esztendőket öregedett volna. Arc kifejezése fáradt és elernyedő.

lett. Egyszerre megszűnt az a benső tűz, szakadatlan energia, amely állandó fiatalságban tartotta...

Az autó teljes sebességgel rohant előre. Märy keze görcsösen ökölbe szorult, ajkát makacsul összeszorította, mint aki fél, hogy áruló szavak buggyannak ki azon...

Végimentek a főuccán. Néhány sétáló száj tátva bámult utánuk. Mezei úr, a fűszeres, aki az ajtóban állt, rosszalólag csóválta a fejét:

— Felforgatják és megbolondítják ezek az egész várost! — mormogta. És arra gondolt, hogy mind a két lány beállt filmstatisztának. Mi lesz ezekből, ha vége lesz a nagy farsangi komédiának? Egész Kútházát megmételtyezték a filmek. Nehezen tér ide vissza a hétköznapi élet megszokott kerékvágásba.

Azután az autó hirtelen kanyarulattal a Szütskastély elé robogott és hirtelen lefékezett. Märy halkán felsikoltott. Árkossynak úgy tűnt fel, hogy az ájulás környékezi.

— Az Isten szerelmére — kiáltott fel, — rosszul van?

De Märy Fleury egyáltalában nem vett tudomást róla. Arcán ismét csodálatos átalakulás ment végbe. Az előbb szomorúságtól és aggodalomtól fátyolos szeme élni, ragyogni kezdett, mikor megpillantotta Évit, aki az autó túlkölésére kisetített a vendégek fogadtatására.

— Isten hozta, kedves művésznő! — üdvözölte Évi, aki svájci nevelése alatt kitűnően megtanult franciául és frissen szedett rózsákból kötött csokrot nyújtott át.

Märy alig tudta palástolni szinte emberfeletti felindulását.

Átölelte és megcsókolta Évit:

— Nagyon köszönöm, kisasszony ezt a kedves fogadtatást!

— Bocsánatot kérek, hogy magam fogadom! ← csacsogta Évi. — Nagynénim ma reggel elutazott. Táviratilag hívták Pestre egy súlyos beteg rokonához. Azt mondta, nyugodtan megy el, mert a művésznő megérkezése véget vet az itteni kizárólagos férfi uralomnak.

— Szóval a néni az én örzésemre bízta magát? ← mosolygott Märy.

— Igen... nyilván nem sejtette, hogy milyen túlságosan szép és fiatal anyahelyettest kapok!

— Csakugyan annak talál? — kérdezte olyan mohó örömmel Märy, ami egyáltalában nem illett egy elkényeztetett primadonnához.

Egyáltalában Märyre nem lehetett ráismerni. Árkossy csak nézte hűledezve és álmélkodva, hogyan öleli át félkézzel Évi derekát és így mentek, mint két régi pajtás, kölcsönös elragadtatással végig a szobákon. Märyt a legkisebb apróság is érdekelte. Szinte végigsimogatta Évi szobájának minden egyes darabját, dicsérte az előkelő izlést és a rendet.

Évi nagy örömmel és lelkesedéssel magyarázott mindent új barátnőjének. Negyedóra mulva már a legjobb barátok lettek. Tegeződtek és szinte megmagyarázhatatlan rokonszenv kellemes izgalma fűtötte őket.

Árkossy még mindig nem értette, miről van szó? Mi történt Märyvel? Egyáltalában nem úgy,

visselkedik, mint egy szerepére készülő filmpri-
madonna, hanem mint egy privátvendég, aki
nyaralni jött.

— Andai hol van? — kérdezte.

— Az urak felvételen vannak! Egy tegnap
megkezdett jelenetet fejeznek be. Lehet, hogy
csak késő délután vetődnek haza.

— Annál jobb, legalább kedvünkre beszélget-
hetünk egy kissé! — örvendett Märy.

Árkossy viszont fanyarul arra gondolt, hogy
ez kissé drága beszélgetés, tekintettel a prima-
donna horribilis napidíjára.

De a két hölgy egyáltalában nem vett erről tu-
domást. Árkossy be'átta, hogy ő itt teljesen feles-
leges. Visszaült az autójába azzal, hogy kimegy
megnézni a felvételeket.

Évi a kertben terített villásreggelit. Märy
szinte álmódóva ment mellette.

— Milyen jó így veled, kettesben lenni! —
mondotta Évinek. — Az életem olyan hajszott!
Látod, mindig erről álmodtam, ilyen békés falusi
életről, virágos kertről és egy hozzád hasonló
édes kis lányról...

— Oh, én kissé túlságosan nagy lány lennék az
oldalad mellett! — nevetett Évi.

Märy arcán furcsa, fájdalmas mosoly suhant
át. Azután gyengéden megsimogatta Évi haját.

— Úgy-e. te boldog vagy itt? — kérdezte és a
hangja remegett.

— Igen... azt hiszem, boldog vagyok!

Märy meghatva nézett Évire.

— Olyan sok mindent szeretnék kérdezni tő-
led!

— Oh, az én életem fűlságosan egyszerű! Azt hiszem, nagyon unatkozna, ha fel kellene eserened a tiéddel! És te boldog vagy?...

— Nem tudom! Talán most... ebben a pillanatban... melletted!

Évi meghökkenve figyelt fel. Mit jelent ez? Märynek könnyes volt a szeme.

— Te nem élvezed a sikert, az ünneplést, a reklámok hizelgő muzsikáját?

— Oh, mind ez nagyon fáraszt!

— És a férfiak hódolata? Mennyien szerethettek téged!

— Erről ne beszélj! — mondta szinte ijedten Märy.

— Az nem jó, ha az embert mindenki imádja? Ha megőrülnek érte? Ha maharadzsák szórják lába elé a kincseket... Olvastam...

— Mit olvastál? — kérdezte riadtan Märy.

— Hogy Párisban micsoda gyöngyöket kaptál egy indus alkirálytól...

— Nem igaz! — tiltakozott hevesen Märy. — Kérlek, ezek mind csak a reklám hazugságai. Érdekessé kell tenni a sztárt. Szuggerálni kell a tömeget, hogy higgyen a varázsában... Ha tudnád, mennyire gyűlöletes mindez!

— Azt mondják, külön titkárnőd van, aki a hozzád befutó szerelmes leveleket rendez!

Märy megrezsent, mintha vesszővel vágta volna rajta végig.

— Ez csak teher! — mondotta és megrázkódott, mint aki borzad mindattól, ami most tárol van tőle. — Mennyire fáraszt és mennyire ellen-szenves...

— Oh, ezt csak a pillanat hangulatában mondd. De hiszen ez a falusi élet mégis csak unalmasabb!

— El akarsz menni innen? — kérdezte ijedten Märy. — De hiszen persze, igazad van... Magányos, fiatal lány vagy... Mit is csinálnál itt? Huszonegyéves vagy...

— Honnan tudod ezt ennyire pontosan? — kérdezte meglepetten Évi.

— Megérzés. Gondoltam! Abban a korban vagy, amikor a lányok szíve legnyugtalanabban dobog. Mondd, Évi, voltál te már komolyan szerelmes?

Évi elpirult.

— Most vagyok! — mondotta halkán.

— Ah! — Märy halkán felsikoltott és forró érdeklődéssel simult Évihez. — Beszélj erről valamit!

Évi szégyenlősen tiltakozott.

— Kinevetsz!

— Nem... nem! Mondj el mindent. Magam sem tudom, hogyan van ez, de úgy érzem, mintha mi ketten már öröktől fogva barátnők lennénk, akiknek nem lehet titkaik egymás előtt...

Évi hizelegve, mint egy kis doromboló cica simult Märyhez.

— Igen, te olyan nagyszerű nő vagy. Valami különös varázs árad belőled... Nagyon szeretlek!

— Igazán? — ragyogott fel Märy. — Akkor fogadjuk meg, hogy jó barátnők is maradunk. Eljössz Párisba... Nálam fogsz lakni... Olyan életed lesz, mint egy királykisasszonynak...

— Kitűnő lesz! — tapsolt Évi.

— De most mondd meg előbb: hogy is állunk azzal a szerelemmel?

E pillanatban izgatott hang harsogott ki a fák közül:

— Evi! Évi! Hol vagy?

A bokrok közül Gyurka lépett ki bricsesznadrágban, ingujjban. Mikor Märyt megpillantotta, zavartan hökkent vissza.

— Oh... bocsánat... nem tudtam, hogy nem vagy egyedül...

— Egy jó barátom, Székely György! — mutatta be Évi franciául.

Ettől Gyuri még nagyobb zavarba jött. Mert éppen csak néhány szót nyögött franciául és így meghajolva, kissé ostoba mosollyal jelezte, hogy sajnós, nem tud társalogni. De így legalább nyugodtan beszélhetett magyarul az ismeretlen hölgy előtt.

— Kérlek — sziszegte Évi felé — azonnal beszélnem kell veled!

— Látod, hogy vendégem van!

— Mondj neki akármit! Megfulladok, ha nem beszélek. Látod, hogy olyan vagyok, mint az örült!

— De legalább ne vágj ilyen borzasztó arcot. Hiszen a barátnőm azt hiszi, hogy meg akarsz ölni!

Märy felé fordult és zavartan mentegetődzött:

— Bocsáss meg, szívem... pár pillanatnyi beszélgetésem van Székely úrral.

Félrevonta Gyurit és nem látta, milyen különös mosollyal követi őket Märy.

— Mit akarsz, te vadember? Beszélj gyorsan!

— Évi — mondotta Gyuri, — világosan látom, hogy mi történt. Beleszerettedel Andaiba. Igen... ne tagadd. Azt hiszed, nem vettem észre, milyen fanyalogva fogadsz, mióta itt van? De én nem adlak neki. Szeretlek!... Te most megszedültél. Ismerlek. Szertelen vagy... Képes vagy a legnagyobb örültség elkövetésére. De én ezt nem nézem ölbetett kezekkel... Józanodj ki, Évi... Ne akard, hogy valami szerencsétlenség történjen.

Évi haragosan nézett a fiúra.

— Zsarolni akarsz? Fenyegetsz? Ez igazán nem alkalmas arra, hogy megszerettesd magadat velem!

— Ne a szavaimat mérlegeld, Évi, hanem az érzéseimet, a kétségbeesésemet. Azt hiszed, hogy Andai valóban szerethet annyira, mint én? Ez az elkényeztetett báb? Ez a kifestett majom, aki fényes nappal parókát húz a fejére, barna pudert ken az arcára, megkormozza a szemöldökét, mint egy kokott és jelmezbe bújlik... Minden szava hazugság... a csókja is csak póz lehet... bizonyára vigyáz, hogy mindig hatásos mozdulatokat csináljon...

— Elég volt, Gyuri... Ostoba vagy! És izléstelen.

— Szerelmes vagyok! Fiatal vagyok! Nekem nincs asszonytipró hírnevem... És csak egy lányt szerettem egész életemben és ez te vagy! Hát nem szebb ez mindennél?

Évi meghatódott.

— Drága, jó pajtásom vagy!

— De én nem a pajtásod, a férjed akarok lenni!

— Majd még beszélünk róla... Kérlek, most hagyjuk ezt! Hiszen látod, nem vagyok egyedül!

— A keserves mindenét ennek az egész filmnek! — fakadt ki dühösen Gyuri. — Hát kellett ez? De még középük rugok én, esküszöm!

— Az Istenért, csillapodj!

— Nem tudok! Örült vagyok! És jól jegyezd meg: mindenért, ami történni fog, te vagy felelős.

Évi megijedt. Érezte, hogy ez nem pusztán fenyegetőzés.

— Gyurikám! — kérlette. — Ne légy ilyen vad.

— Csókolj meg!

Évi körülnézett és gyorsan megcsókolta Gyurit. Tudta, hogy ez árusítás, de mit tegyen. Ez volt a morfiuminjekció. Le kellett csillapítani a dühöngőt.

Amikor Gyuri elment, Évi egészen feldúltan, letörtten tért vissza Märyhez.

— Mi bajod, szívem? Mitől vagy ennyire magadon kívül? — kérdezte Märy aggódva.

Évi végigsimította homlokát.

— Ah, kérlek, ez szörnyűség! Ebbe én még belebolondulok!

— De hát mi történt?

— Ez a fiú szerelmes belém!

— Ez csak nem olyan nagy baj? Nagyon rokonszenves legénynek látszik. Neked nem tetszik?

— De hiszen éppen az a baj, hogy igen!

— De hát akkor?...

— Igen, azt hittem, hogy szeretem és már megbarátkoztam a gondolattal, hogy a felesége leszek... És akkor...

Évi elhallgatott, az arca megint lángvörös lett.

Märy gyengēden cirögatta égő arcocskáját.

— Miért nem mondd tovább?

— Ezt nem lehet...

— Ugyan! Hiszen megfogadtuk, hogy örökre jó barátnők maradunk!

— De esküdj meg, hogy a legnagyobb titokban tartod, amit mondok!

— De, szívecském, ez csak természetes!

— Olyan jó, hogy neked megmondhatom. Tudod, senkim sincsen, akivel az ilyen egészen bizalmas természetű dolgokról tanácskozhatnék. Krisztina néni hóbortos. Neki semmiről sincsen önálló véleménye. Mindenbe beleegyezik, amit csinálok...

— Szóval, miért nem akarsz Székely úr felesége lenni?

— Mert én közben mást szerettem meg!

— Kicsodát?

— Andai urat!...

— A filmpartneremet?

— Igen!

Märy bájos arcocskája egészen elborult.

— Azt hiszem... nem jól teszed, kicsikém!

— Miért mondd? Hiszen még nem is ismered Andait!

— Mindegy! Színész! Komédiás!..

— Te még sohasem voltál szerelmes színészbe?

Märy elsápadt. Néhány pillanatig erős felindulással küzdött.

— Talán éppen azért óvlak, mert én már nagyon megégtem egyszer! — mondotta halkan.

— Beszélj erről! — kérlette mohón Évi.

— Ne kívánd! Túlságosan fájdalmas emlék!

— Ha megismered Andait! — kiáltotta hevesen Évi, — neked is megváltozik majd a véleményed!

— Annyira szereted?

— Nagyon! És ha igazán szeretsz, légy segítségemre. A felesége akarok lenni. Istenem, milyen sokat tehetnél értem...

— Én?

— Igen! — mondta már szinte lázasan Évi. — Te olyan tündéri szép vagy. Ha egy kicsit elszédítenéd ezt a fiút.

— A Székelyt?

— Igen! Tudod, éppen csak annyira, hogy észrevegye, hogy más nő is van a világon, nemcsak én. Hogy ne lássa olyan reménytelennek a helyzetét... Ha egy kis hűtlenséget bizonyíthatnék rá, akkor sokkal könnyebben tudnék vele szakítani és akkor nem kellene rettegnem, hogy valami örültséget követ el... Drága, édes jó Märym, légy a segítségemre!

Märy elképedve nézett kis barátnőjére:

— No lám, ennyire ravasz kis teremtség vagy?

— Szerelmes vagyok és ezt meg kell értened!

— Majd megpróbálom! — mondotta Märy és Évi boldog kiáltással ugrott a nyakába.

— Ha te akarod, meglesz! Te olyan csodálatos nő vagy! Neked feltétlenül minden sikerül.

VI.

Az autó visszajött a segédrendezővel és Árkossy üzenetét hozta:

— Az igazgató úr és a főrendező úr kéretik a

művésznőt, hogy jöjjön azonnal a felvételhez. Fontos helyszíni megbeszélést kell tartani!

Märy bosszankodva állt fel.

— Látod, ilyen kutyaélet ez. Az ember sohasem ura magának. Nem jönnél velem?

— Lehetetlen, szívem. A nagynéném nincs itthon, magamnak kell a konyhára ügyelnem, különben ma nem lesz ebéd. És ezt az urak sohasem bocsátanak meg!

— Persze... Andai előtt nem blamálsz magadat háziasszonyi minőségemben! — nevetett pajkosan Märy.

Gyors csókot váltottak és Märy az autóba ült.

Tíz perccel utóbb már ott volt az erdőszélén, ahol a felvételek folytak. A primadonna megérkezését harsány éljenzés fogadta. Egy cigányzenekar is jelen volt, mert enélkül semmiféle hazai film el nem képzelhető és lelkes tust huzott.

A távolban elmosódott lovas körvonalai látszottak. Andai kapaszkodott felfelé a hegyoldalon mindenféle mesterséges akadályok közepette, miközben fogát szívtá és csendesesen káromkodott, szidva a rendező fel és lemenő rokonait, amiért a pokoli hőségben órák hosszat izzasztják.

Azután pillanatok alatt híre terjedt, hogy Märy Fleury megérkezett és kint van a felvételnél. Andai sarkantyuba kapta lovát és visszavágtatott a csoporthoz, ahol Märy tartózkodott. Ott azzal fogadták, hogy a művésznő bevonult az öltözőnek elnevezett barakkba, ahol a fodrász és maszkirozó mester vették kezelésbe. Próbamaszkot csinálnak...

Andai habozás nélkül bekopogott és belépett

a kis szobába, amelynek berendezése egy hárem és egy amerikai bár fantasztikus együttesének látszott. Színes kendők, földre szórt selyempárnák, alacsony puffok, tükrök költői rendetlenségben zsufolódtak egymásra, míg az egyik oldalon a mennyezet magasságáig érő polcpiramison a drágakövek minden színében csillogó báritalok sorakoztak, egy bárpulton pedig expresszkávéfőző masina és koktélkeverő ezüst henger állt. Gálffy úr, a főrendező gondosan ügyelt arra, hogy mialatt kint a vérfagyasztó naturalizmussal fényképezte a puztlát, cigányokat, méneseket és villogó gatyákat, addig idebent hamisítatlan amerikai hangulat uralkodjon, különösen az italok változatosságát illetőleg.

A fodrász és a maszkirozó mester angol volt és így egy betűt sem értettek abból a jelenetből, amely előttük lejátszódott. Nem értették, hogy miért ugrik fel a primadonna tágranyilt szemekkel éppen, mikor loknit sütöttek a homlokába és miért ver gyökeret a belépő Andai lába. Még szerencse, hogy a film világában eltöltött évek során minden örültséget megszoktak már és semmin se lepődtek meg. Azt sem tartották kizártnak, hogy ez egy drámai jelenet, amelyet az öltözőben próbálnak és igen természetesnek találták, hogy a művésznő ideges mozdulattal kiküldte őket.

— Ilona! — kiáltotta megrendülve Andai és állt, mint akit fejbe kőlintott a hihetetlen meglepetés.

— Adamát! — sikoltotta Märy Fleury és most mind a ketten egymásra meredtek az emlékek nagy felviharzásában. Őszinte és lelkük mélyéig

nyuló volt a meghatóottság és minden keserűségen túl, amely egykor válásukat megmérgezte, e pillanatban gyengéden és megindultan kapcsolódtak össze érzésben.

— Örület — mondta Andai, — hogy éppen itt kell ismét újra találkozoznunk! Van ebben valami végzetszerűség... És milyen szép vagy még, Ilona!

— Te is még a régi hódító vagy, Péter!

— És az esküvőt, melyet annakidején elfelejtettünk megtartani, most majd egy filmfelvétellel kapcsolatban tartjuk meg... Hiszen tudod, a filmben elveszlek feleségül... Az utolsó jelenetek a magyar főúri esküvő minden pazar szépségét mutatják be...

— Ez a mi életünk, Péter! — mosolygott kissé keserűen Märy. — Az esküvőnk éppen úgy komédiává változott, mint a szerelmünk...

— Te hagytál el!

— Igaz... de hiszen nem lett volna értelme, hogy veled maradjak a vidéki színészkedés reménytelen dzsungeljében... Mindegyikünknek kellett a válás és szabadság, hogy felkapaszkodjunk oda, ahol most vagyunk! És látod, a világ tulajdonképpen semmitsem változott. Ma, húsz esztendő után, éppen úgy kell titkolnunk szerelmünket mint... akkor! Képzelheted, micsoda botrány pattanna ki, ha megtudnák, hogy mi ketten már egyszer szerepeltünk itt, Kútházán... Ezért nagyon vigyázz! Mások jelenlétében én megint elfelejtek magyarul... és te úgy viselkedsz velem, mint a külföldi vendég sztárral szokás...

— Igen... ahogyan parancsolod. És négy szem között?

— Négyszem között pedig megmondom neked Péter, hogy a világ legnagyobb csirkefogója vagy!

— Nem értelek, Ilus...

— Mondd, hát még igazán nem nőtt be a fejed lágya? Pontosan ott kezded, ahol húsz év előtt abbahagytad?

— Hogy érted ezt?

— Hogy ugyanabban a kastélyban, ugyanannak az asszonynak, akit akkoriban megszőktettél, most a lányát akarod elbolondítani?

— Mit beszélsz — dadogta Andai, — Évike...

— Az én lányom! Nagyon nehéz napom volt ma, Péter. Húsz esztendei könnyelműségem és titkos sírásom után ma végre szemtől-szemben álltam vele... Oh, mióta vártam ezt a pillanatot. Húsz év alatt hányszor szerettem volna hozzá rohanni, megölelni, szívemhez szorítani. De lehetetlen volt. Balázs sohasem engedett volna a gyermek közelébe... De azért valahogyan megtudtam, hogy Zürichben van egy nevelőintézetben... Azonnal odautaztam. Hetekig bolyongtam az intézet körül és lestem, hogyan mennek sétálni... És nem mehettem hozzá. Nem mertem. Hiszen Évi csak kétéves volt, mikor eltűntem. Talán elhitették vele, hogy már nem élek, hogy nincs anyja. Nem volt jogom felrázni nyugalmát, megmérgezni az életét. Kimondhatatlanul szenvedtem. Ezekben a hetekben minden bűnömért vezekeltem. És most végre a véletlen oldotta meg a találkozást, amelyet magamtól sohasem mertem volna megrendezni... Én ma visszakaptam a lányomat, Péter. Ez mindennél nagyobb boldogság számomra. Most még nem merem leleplezni

magamat előtte. Előbb azt akarom, hogy nagyon szeressen meg. Majd ha egészen közel fog érezni a szívéhez, akkor fogom csak elárulni neki a nagy titkot...

— Értlek, Märy! És boldog lehetsz, hogy ilyen lányod van. Mert Évi csakugyan a legtökéletesebb, legdrágább teremtes, akivel eddig találkoztam! — lelkesedett Andai.

— De nem a mi világunkba való, Péter. Ez a lány most álmokdökbén él, elvesztette lába alól a talajt és én nem engedhetem...

— De én komolyan szeretem! — tiltakozott Andai. — És nagyon kérlek, Illus, ne állj közénk! Soha nem éreztem még olyan mélyen és komolyan a szerelmet, mint most... Talán csak léged szerettelek így egyszer... És lehet, hogy én ezt a szerelmet kutattam azóta is egész életemben... Ennek a folytatását... Nem véletlen, hogy éppen a te lányod keltette fel bennem új életre. A te szépséged és bájaid örököse!

Az asszony nem vitatkozott. Ismerte ezt a szenvedélyes, féktelen és önző férfit, aki kiméltelenül tudott célja felé törni. Reszketve gondolt arra, hogy a legkisebb botrány örökre megmérgezheti Évi életét. Egyszer... a távol múltban... már súlyos hűtlenséget követett el gyermekével szemben. Isten őrizze, hogy ezt egy újabbal tetézzé. Néki csak egy kötelessége lehet: megóvni és biztosítani Évi boldogságát.

És ezt feltétlenül ki fogja verekedni.

Négy nappal utóbb Gálffy főrendező úr éle-
set fujt sípjába és ünnepélyesen bejelentette:

— A külső felvételeket befejeztük! Holnap
visszamegyünk Budapestre!

Harsány éljenzés. Árkossy úrnak kő esett le
a szívéről. A külső felvételek minden napja
húszezer pengőjébe került. Örömmel nézte a
nagy kavarodást, amely körülötte támadt. A
munkások, díszletezők a főrendező személyes
vezérletével szekereken robogtak a Szüts-kas-
télyba, ahol lampiónokat aggattak a fák közé
húzott vékony drótokra, virággirlandokat sze-
geztek a kastély homlokzatára, óriási reflektó-
rokat helyeztek el a virágágyak között és beje-
lentették, hogy este búcsúbankettet tartanak a
jól sikerült munka örömére.

— Holnaptól kezdve csak a tied leszek! —
szavalta Andai Évikének.

— Szép lesz... nagyon szép lesz! — ujjon-
gott Évi. — De én csak a délutáni vonattal me-
gyek utánatok.

— Miért rabolnál meg akárcsak néhány órá-
tól is? Van bőven hely az autónkban...

— És arra nem gondolsz, hogy mit monda-
nának az emberek?

— Mit törődsz azzal?

— Nem, nem akarom, hogy olyan látszata
legyen a dolognak, mintha megszőktettél volna.
Mondd, Pesten még hány napig tartanak a fel-
vételek?

— Körülbelül két hétig!

Évike arca elborult.

— Sok! — mondotta halkan.

— Miért? Hiszen azért naponta találkozhatunk...

— Igen... de nemcsak velem...

— Hogy érted ezt? — kérdezte megütődve Andai.

— Märy Fleury is ott lesz!

Andai meghökkenve nézett Évire.

— Féltékeny vagy rá?

Évi elpirult.

— Tudom, hogy ez ostobaság... De tegnap, mikor az esküvői felvonulást játszottátok... és ahogyan megölelted a kápolna kapujában, ahogyan ránéztél... én sírva fakadtam!

— Játék volt; szívem!

— Több volt annál! Túlságosan átérezted. És Märy nagyon szép. Szébb mint én...

— Bolondokat beszélsz!

— Ne haragudj, Péter, talán csakugyan butákat beszélek, de én úgy érzem, hogy mióta itt van... valami zavartság van a viselkedésedben... szórakozottabb vagy...

— Képzelődsz!

Märy lépett a szobába.

— Évikém — mondotta, — a fiatal barátod keres!

Évi nagyon tapintatlannak találta ezt a megjegyzést.

— Nem érdekel! — mondotta durcásan.

— Ugyan ne légy már hozzá ilyen rossz. Nagyon derék fiú és szinte sugárzik arcáról az imádat!

Évi kérő pillantást vetett Andaira:

— Ne haragudj!... Le kell ráznom valahogyan!

És kislelt a szobából.

Gyuri a tornácon ült. Izgatottan és türelmetlenül gyürte kezében a kalapját. Mikor Évit meglátta, felugrott és széles mosollyal sietett eléje:

— Drága! Milyen boldog vagyok! Hallom, hogy holnap elmegy ez a banda. Mondd, igaz ez?

— Igaz!

— Hála az égnek! Meglátod, ha visszatérnek a józan, csendes napok, megint olyan zavartalan pajtáságban fogunk élni, mint azelőtt...

— Gyuri, én nem tudok hazudni. Meg kell őszintén mondanom neked valamit!

— Micsodát?

— Én Andai felesége leszek!

Gyuri elsápadt.

— Nem! Ez lehetetlen!

— Nem szabad haragudnod. Hidd el, igazán szeretlek. A legkedvesebb, legjobb barátom vagy.

— Ezek csak szavak. Azt hiszed, el lehet velük intézni egy életet? Andai már a nők szavait szerette. Én csak téged. Ő ezerfelé forgácsolta szét az érzéseit. Én mindent, ami bennem jó és szép, neked gyűjtöttem. Hogyan szeretheted jobban, mint engem?

— Nem tudom! Az eszem azt mondja, hogy csakugyan te vagy a különb, de van valami, ami erősebb nálam és feléje húz!

— De én nem engedlek! — kiáltotta vadul Gyuri.

És mielőtt Évi megakadályozhatta volna, az ajtóhoz ugrott, felrántotta és egyenesen a meglepett Andai elé ugrott.

— Uram! — kiáltotta magánkivül. — Vegye tudomásul, hogy Szüts Évi kisasszony a menyasszonyom. Ön idejött és mint egy briganti el akarja rabolni tőlem. Ne próbálja ezt! Mert én magát a pusztá öklömmel leütöm, mint egy kutyát!

Andai halálsápadt volt. Most egyáltalában nem festett olyan délcegen és legyőzhetetlen férfiasságban, mint amikor huszárcapitányi egyenruhában lovagolt a felvevőgép előtt. Önkéntelenül hátrált.

— Kikérem magamnak! — dadogta.

— Mit kér ki? — ordította Gyuri. — Takarodjon innen! Hordja el magát Kútházáról, amelyet sikerült megfertőznie. Maga aljas komédiás. Megérteni sem tudja, hogy van olyan szüzi tisztaság, amely szent!...

Máry minden rémületén keresztül is felvilant az elragadtatás. Micsoda tökéletes férfi Gyuri! Ha őt védte volna valaki így húsz esztendő előtt! Ez a fiú boldoggá fogja tenni Évit!

Andai közben kissé magához tért. Érezte, hogy meg kell védenie férfiasságának töretlen nimbuszát a két nő előtt, akiknek életében olyan döntő szerepet játszott.

— Most már elég volt! — kiáltotta. — A hölgyekre való tekintettel türtőztetem magamat... de ne akarja, hogy megfenyítsem, fiatalember!

— Te engem? — harsogta Gyuri és mint egy dühödt bika, egyetlen ugrással nekiment Andainak. Andai, noha jóval idősebb volt, a ki sportolt férfi ruganyos izmaival fogadta ezt a támadást. Borzalmas közelharc keletkezett. Fúj-
tak, ziháltak a tüdők, kegyetlenül zuhogtak az ökölcsapások.

Évi halálos rémülettel nézte a pillanatok alatt kirobbant vad küzdelmet, de minden ijedelmén keresztül is az ósaszony örök nőiességével élvezte a miatta folyó harcot. De ez csak villanásszerű rövid ideig tartott. Akkor magánkívül vetette magát a megvadult férfiak közé.

— Elég! Megőrültek?

A két férfi elbocsátotta egymást. Gyűlölködve nézték egymást végig. Mindkettőnek véres és dagadt volt az arca.

— Remélem, tisztában van azzal, hogy ezzel még nem zártuk le az ügyet? — kérdezte fenyegetően Gyuri.

— Menjen a fenébe! — mordult rá durván Andai.

— Kérlek... kérlek... térj eszedre! — esdekelt Évi, miközben igyekezett Gyurit kifelé tuszkolni.

Ugyanakkor Märy Andai karjába kapaszkodott.

— Elég volt, Péter! Ilyen arccal akarod holnap a felvételeket folytatni? Menj a szobádba és rakj magadra hideg borogatásokat!

*

Évi tele volt félelemmel és remegő aggodalommal, mikor Gyuri távozott. Csak most ismerte fel teljes nagyságában a fenyegető veszedelmet. Gyuri visszatér, ez egész bizonyos. És akkor végzetes szerencsétlenség történik. Ezt kell mindenáron megakadályozni. De hogyan? Évi túlságosan fiatal és tapasztalatlan volt, semhogy egyedül meg tudta volna oldani a bonyolult helyzetet.

Egy gyengéd kéz érintését érezte.

— Nagyon felizgattad magad, kislányom? — kérdezte Märy, aki utána lopózkodott.

Éva sírva fakadt.

— Hát nem borzasztó ez? Úgy szeretném mind a kettőt kibékíteni. Hiszen én sajnálom Gyurit...

— Öt sajnálok és Andait szereted? Úgy-e, így van?

— Igen... Ó, Märykém, segíts rajtam! Ez az örült Gyuri képes golyót röpíteni Péterbe és belém is... Egy percig sincsen biztonságban az életünk... Meg kell szöknünk előle!

— Megszökni? — kérdezte riadtan Märy. És hideg borzongás futott végig rajta. Lehetséges ez? Így ismétli meg magát az élet?...

— Évikém! — mondotta csendesen. — Ezt nem szabad megtened. Valamikor én éppen ilyen dacosan és elszántan mondtam ki ezt a szót! És meg is tettem... Rettentő árat fizettem érte!

— De hiszen szép vagy, gazdag, ünnepelnek! Mit várhattál még a sorstól!

— Hogy megölelhessek, nagyon szerethessek!

és együtt élhessek valakivel, akítől éppen a szökésem miatt kellett elszakadnom...

— Kitől szöktél meg?

— Egy férfitől, aki nagyon szeretett. Aki a megtestesült jóság és becsület volt... Éppen olyan, mint a te Gyurid. És aki megszóktetett az éppen olyan forró viharzással jött elém, mint most te eléd Andai!

— És te vele mentél?

— Igen! De látod, az én életem más volt, mint a tied. Én a városból indultam el. Színi-növendék voltam... Engem mindig ez a csillogó, hazug, könnyes-mosolygós élet vonzott... Te azonban a falu becsületes levegőjében nőttél fel... Te nem élnéd túl, ha a nagy lángolások néhány hónapja után ráeszmélnél arra, hogy csak egy szerepet játszottál... Egy szerepet, amely véget ért és nincs tovább! Mert ez lenne a sorsod Andai mellett!

— Miért mondd ezt? — kérdezte heyesen Évi. — Én biztosan tudom, hogy Andai nagyon szeret engem!

— Ez kétségtelen! Csak az a kérdés, hogy ez meddig tart? Mert a síríg tartó, nagy szerelemre éppen úgy születni kell, kicsikém, mint ahogyan művésznek születik az ember. Egészen kevesen vannak, akik a nagy érzést ebben a tökéletességében ismerik meg. A legtöbb embernél csak hangulat, múló szenvedély. Andai művész ember, akinek sok színre, kalandra van szüksége, hogy megtartsa örök fiatalságát. Nála a szerelem olyan serkentő orvosság, mint a gyengülő szívű embernek a koffein...

— Szörnyűségekét mondasz — mondta Évi és a hangja szinte ellenségesen hangzott.

Máry szomorúan mosolygott.

— Tudom, hogy most haragszol rám. A szerelmesek gyűlölik azokat, akik más véleményen vannak, mint ők. És nincs a világon olyan meggyőző érvelés, amellyel ki lehetne őket józánítani.

— Bocsáss meg, — mondotta Évi, — be kell néznem Andaihoz. Meg kell vigasztalnom, gondolhatod, milyen lelkiállapotban lehet!

*

— Drágám! — mondotta Évi, mikor Andai szobájába sietett és hozzá futva, szelesen megcsókolta.

— Vigyázz! — szisszent fel a férfi és arcához kapott. — Látod, hogy az a vadállat felna-sította bőrömet. Komiszul fáj!

Olyan volt, mint egy elkényeztetett gyermek, Szeszélyes, durcás, mogorva.

— Furcsa izlésed van! — támadt Évire. — Ilyen alakkal barátkoztál?

— Kérlek... féltékeny!... Meg kell őt értened. Nem örülsz, hogy miattad szakítok vele? Azt hiszed, olyan nagyon könnyű ez?

— Talán a szíved szakad meg egy ilyen parasztért?

— Azért nem érdemli meg, hogy így beszélj róla.

— Lehúzta a bőrt az arcomról és te védőbeszédet tartasz mellette?!

Évi megdöbbenve nézett Andaira. Mit jelent ez? Micsoda hang ez? Úgy megrémült, hogy sírni kezdett.

— Mi ez? Miért sírsz, kérlek? — kérdezte idegesen a férfi. — Talán mert véleményt merem mondani a barátodról? Elvégre igazán nem lehetek elragadtatva tőle!

És mérgesen arcára tette a hidegvizes borogatást.

— Haragszol rám! — bögte keservesen Évi.

— Nem haragszom... de nem kívánhatod, hogy túlságosan szerelmes hangulatban legyek, amikor úgy ég az arcom, hogy majdnem megőrülök!

— Ezt érdemlem tőled, amikor éppen most akartam veled megbeszélni, hogy szökjünk meg kettesben az éjszaka?

— Megszökni? — ámult el Andai és még a borogatást is lekapta meglepetésében. — Miért kellene nekünk szökni?

— Mert Gyuri a legnagyobb örültségekre is képes... Ha reggel elutazol, nincsen biztonságban az életed. Meg vagyok győződve, hogy már hajnalban lesben fog állni.

— Szólni ke'l a csendőrségnek! Vagy van itt elég munkás és statiszta... Elég jó testőrség lesz számomra!

— És azzal nem törődsz, hogy mi lesz velem, ha itt maradok egyedül?

— Az Isten szerelmére, — kiáltotta Andai, — ne idegesíts! Látod, hogy majdnem a bőrrömből ugrom ki... Lehet, hogy vérmérgezést kapok. A fiatalember körmei nem látszottak

tűlságosan tisztáknaK... És mi lesz velem, ha örökre eltorzult az arcom? Ha megmaradnak a zúzódások nyomai? Vagy forradásos lesz a szemem alja? Erre a veszedelemre persze nem gondolsz, mert ez csak az én bőrömrre megy?

— Így beszélsz velem? — szörnyedt el Évi.

— Drágám — mondta kínzottan Andai, — ne gyötörj még te is. Hiszen változatlanul imádlak. De lásd be, nem vagyok beszámítható állapotban. Ha az embert félig agyonveri egy örvöngő és a halál torkából menekül, nem lehet turbékoló galamb. Jaj, de komiszul fáj! Orvost kell hivatni!

E pillanatban lépett be Märy, Egy tálcán mindenféle orvosságos üveget hozott.

— Egy kis jódot és étert hoztam, meg egy fájdalomcsillapító port! — mondotta a világ legtermészetesebb hangján. — Az útitáskámban mindig van egy tökéletes kis patika. No, mutasd szépen, hol fáj? Megnézem, hogy nincs-e szükség orvosi beavatkozásra? Isten őrizz, hogy nyoma maradjon valahol...

És mint egy gyakorlott ápolónő, óvatosan lemosta a vért Andai arcáról, a sebet jóddal fertőtlenítette. Andai olyan jámbor megadással tűrte és olyan hálásan nézett Märyre, mint egy gyámoltalan kis diák.

Évi féltékeny dühvel nézte Märy szorgoskodását. Azután hirtelen elhatározással odalépett és kivette kezéből az éteres vattát.

— Majd én lemosom! — mondotta.

— Nem... nem... — tiltakozott Andai. — Hadd csak, kérlek, Märyt. Neki nagyobb gyakorlata van ilyenekben!

— Kérlek! — mondta sápadtan Évi. — Nem is akarok tovább alkalmatlankodni.

És mélységes megbántódással kisietett a szobából.

Märy utána akart sietni, de Andai ijedten tartotta vissza.

— Kérlek, maradj! Csak nem akarsz, hogy vérmérgezést kapjak, vagy eltorzuljak egy kis buta lány érzékenykedése miatt!

VIII.

Évi kábultan, felzaklatva ült le a terraszon az egyik nádból font karosszékre. Nagyon boldogtalan volt. Ismeretlen rémület rohamozta meg kis szívét. Képtelen volt megérteni az eseményeket. Ki ez a két ember tulajdonképpen, akit a Sors útjába sodort és akik fenekestől felforgatták nyugalmát? Akik olyan édesség mákonyával bódították el lelkét, hogy napokig azt hitte, ő a föld legboldogabb embere. És most egyszerre, szinte pillanatok alatt kiderült, hogy becsapták. Mennyi rajongást vitt Märy elé! Soha senkit nem szeretett meg annyira első látásra, mint ezt a gyönyörű asszonyt. Forróság öntötte el szívét, úgy érezte, hogy gazdagabb lett az élete ezzel a barátsággal. Terveket szöttek, hogy ezentúl az év néhány hónapját mindig együtt fogják tölteni. Ez több volt, mint barátság. Az ilyen érzések gyökerei a lélek legmélyebb rejtekébe nyúlnak, ősi ösztön és benső kényszer sarjasztják ki.

És ez a nő lett a vetélytársa. Az érett aszszony ravaszságával és biztos fölényével nyult a férfi után, akit ő szeretett!...

És Andai!...

Évi végigsimította égő homlokát. Lehet egy férfiben ennyire csalódnai? Milyen ideges, szinte durva hangon támadt rá, mert egy kicsit megvérezték az arcát. Évi úgy érezte, hogy ő még akkor is kedvesen és mosolyogva szólt volna Andaihoz, ha százszoronta nagyobb kínokat kellett volna elszenvednie. Mit várhat ezek után tőle? Micsoda férj lesz belőle? Hiszen lehet, hogy Märy csakugyan sokkal ügyesebben tudja be- tapasztani a karmolásokat, mint ő, de hát számit az ügyesség? Nem milliószor fontosabb, hogy annak a keze érintse a sebünket, akit szeretünk? Csak a legféltelenebb önzés és önimádat tudja elfojtani a szerelmet, hogy inkább egy közömbös, de ügyes nővel ápoltatja magát, mint a menyasszonnyal!

Közömbös nővel? Évi megdöbbsent, mikor erre gondolt. Hátha nem is annyira közömbös Märy Andainak, mint ő gondolta.

És megint maga előtt látta a film befejező jelenetét, amelynek felvételét végignézte. Amint a díszes esküvői ruhába öltözött fiatal pár ott állt a kápolna ajtajában. A napfény szinte glóriásan éppen rájuk hullt. És ott álltak egymást átölelve, egymásra mosolyogva, szemükben végtelen elragadtatás örömtüze fénylett és azután lassan egymáshoz tapadt az ajkuk... Végtelen hosszú, forró csók volt ez. Évit rémület fogta el. Alig tudott magához térni. Érezte, hogy ez több,

mint játék. Láta Märy arcán a valódi megindulást és Andai is percekig alig tudott megszólalni, annyira felizgatta a játék.

De akkor Évi még azzal vigasztalta magát, hogy művészi átélés. Semmi több. Most azonban már tudta, hogy mégis csak több volt. Valami titka lehet ennek a két embernek. Évi egészen bizonyos volt abban, hogy nem most találkoztak először! Száz apróságra emlékezett hirtelen vissza, melyek mind azt látszottak bizonyítani, hogy Andai és Märy már sokkal régebben ismerik egymást. És hogy a multba vesző ködökben nagyon szorosán keresztezhette egymást életük útja...

Évi úgy érezte, hogy megfullad. Túlságosan megrázta a felismerés.

A terraszon mozgolódni kezdett a eselédség. Az estélyt készítették elő. A kertben próbavilágításokat rendeztek és a lampiónokat akasztották föl. Évi fölállt. Magányra volt szüksége. Át kellett gondolnia, hogyan menekülhet ebből a rászakadt zürzavarból?...

Lassú léptekkel elindult az erdő felé vezető úton.

*

— Angyal vagy! — lelkesedett Andai. — Már egyáltalában nem érzek fájdalmat! Bűvös ujjaid vannak! Hiába, egész életemben éreztem, hogy nincs még egy hozzád hasonló tökéletes asszony!

— Ami azonban nem akadályozott meg abban, hogy ne esalj meg a kevésbé tökéletesekkel...

— Nem is tudod, milyen izgalomba jöttem, mikor most újra viszontláttalak. Egyszerre megrohantak az emlékek. És rájöttem, hogy én soha, senkivel nem voltam boldog, csak veled. Az alatt az egy év alatt, amig együtt éltünk...

Märy sóhajtott.

— Ne légy érzelmes, Péter. Legyünk őszinték. Komisz, önző ember voltál akkor is, aki már három hónap után megcsaltál...

— Igaz... de mégis szerettelek. Én ezt nem tudom megmagyarázni, de mégis így van. És azóta sok év mult el. Ma már egészen más ritmusban kering a vérem és sokkal jobban meg tudnék becsülni egy ilyen tökéletes nőt...

— Éppen olyan bolond vagy, mint voltál. Hát nem bolondság, hogy Évit akarod feleségül venni? Hiszen jóformán el sem jegyezted és máris összevesztél vele az előbb. Szegény, majd a szívem szakadt meg, mikor láttam, hogy alig tudja visszafojtani a könnyeit... Ezt én nem tűröm, Péter. Engem boldogtalanná tettél egyszer... De most a lányomról van szó. Ő nem olyan ruganyos, mint én. Nem tudná olyan könnyen kiheverni a csalódást... Neked el kell tűnnöd az életéből, Péter...

Andai komoran nézett maga elé.

— Talán igazad van Märy! — mondotta lassan. — Mióta újra találkoztunk, egészen meg vagyok zavarodva. És lehet, hogy tulajdonképpen csak azért szerettem meg Évit, mert a te folytatásod. Megdöbbsentem, mikor megláttam a kastély kapujában. Terád emlékeztetett s én tudat alatt húsz év óta egyre csak téged kutatlak...

Märy különösen mosolygott.

— És mit szólnál, ha azt mondanám, hogy én meg te rád vártam, Péter? Több ez, mint véletlen, hogy húsz év után ugyanott találkozunk, ahonnan egykor elindultunk...

— És ahonnan most újra, de sokkal tovább tartó útra indulunk el? — kérdezte izgatottan, remegő hangon a férfi.

— Igen... ha akarod! — mosolygott fel rá az asszony.

— Szerelmem! Drágám! — mondotta a fellobbanó lelkesedés túlaradásában Andai és karjába szorította Märyt.

Hosszú volt a csók. Talán még hosszabb, mint amilyent a felvevő-gép előtt váltottak a befejező jelenetben.

És amikor végre kibontakoztak, Andai már tisztában volt azzal, hogy ez a csók minden előbbit «érvénytelenít».

— És most mi lesz Évivel? — kérdezte sötét bűnbánattal.

Märy mosolygott.

— Ne aggódj miatta! Vissza fog térni Gyurihoz. Mindenről alaposan értesülve vagyok... Te csak a csoda, a nagy meglepetés voltál életedben, de Gyuri a szolid, a megbízható, a síríg tartó szerelem! És most gyorsan pakkolj... Sietnünk kell!

— Hová? — kérdezte ámulva Andai.

— Természetesen megszökünk! Hiszen neked már gyakorlatod van abban, hogy kell engem ebből a kastélyból megszöktetni. Az előbb kint voltam vízért. Mondták, hogy Évi sétálni ment.

Szegény kislányom, a fejét szellőzteti. Nem szabad bennünket itt találnia, mire visszajön...

Andai szeme felesillant. Az öregedő komédiás szinte újra éledt. Micsoda nagyszerű dolog! Mégegyszer végigélheti fiatalságának legizgalmasabb kalandját!

Énekelve, vidáman rohant szobájába csomagolni.

Märy pedig, mikor magára maradt, egyszerre nagyon komoly lett. Szemében könny csillogott. Azután íróasztalhoz ült és levelet írt.

Imádott kislányom!

Engedd, hogy így szólítsalak. Úgy szeretnék most átölelni és megérinteni veled, hogy nem csalalak meg és hogy én most nem rosszat cselekszem veled, hanem ellenkezőleg: a boldogságodat próbálom menteni! Andai velem jön és te... szépen vissza fogsz térni Gyurihoz. Ne vádolj kétszínűséggel és ne gondold rám gyűlölködve, mert soha senki nem szeretett téged jobban, mint én. Nem örökre búcsúszom. Mert mi ketten többé nem válhatunk el. Csak éppen most kell egy kis időre elszakadnunk. Éppen csak addig, ameddig felismered és megérted mindannak igazságát, amit most neked üzenek. S akkor majd újra jelentkezem. Nyugodtan és boldogan várom ezt a viszontlátást, mert előre tudom, hogy megbékülten és szeretettel fogsz karjaidba zárni. És akkor soha többé nem válunk el. Melletted leszek és egyetlen célom az lesz, hogy a te boldogságodra örködjek.

Nem magyarázhatok többet. De ha szívedhez szorítod ezt a levelet, akkor meg fogod érteni azt

Is, amit nem írám be, hanem csak éreztem, miközben a sorokat a papírra vettem és könnyeim végig folytak az arcomon.

Nagyon szeretlek imádott, édes kislányom, drága Évikém és úgy-e, te sem gyűlölöd a te kis

Mamádat...

Gyorsan borítékba zárta a levelet, becsengette a szobalányt és megparancsolta, hogyha Évi hazajön, azonnal kézbesítse neki.

Néhány perccel utóbb az autó teljes sebességgel robogott Pest felé. A kocsiban szoros átközelésben ült Andai és Märy.

*

Évit egyáltalában nem csillapította le a séta és egy lépéssel sem jutott közelebb az őt körülvevő rejtély megoldásának kulcsához. Ideges volt és ingerült. Elhatározta, hogy erélyesebb lesz. Felelősségre vonja Andait és Märynek is megmondja a véleményét...

Felpuskaporozva érkezett haza. Ott azután elképesztő meglepetés várta. Andai és Märy hirtelen elutaztak. A többiek is pakkolnak. Elmarad az esti ünnepély. Egy óra múlva nem lesz itt senki!

Évit ájulás környékezte. Egy oszlopnak támaszkodott. A lába remegett. A szobalány átadta Märy levelét.

Évi első gondolata az volt, hogy el sem olvassa, hanem széjjeltépi. De azután meggondolta magát. Kíváncsi volt, micsoda mentséget,

magyarázatot találhatott a példátlan orvtámas-
dásra...

És elolvasta a levelet.

Elolvasta és egyszerre, mintha minden meg-
világosodott és új értelmet nyert volna... A
szíve a torkáig doboit... forró vérhullám öntötte el s ebben a szédületben régi suttogva mon-
dott mende-mondák, pletykák elevenedtek meg
előtte egy asszonyról... az ő édesanyjáról, aki
két éves korában elhagyta őt...

— Anyuskám! — mondotta olyan halkán,
hogy a szája meg sem rebbent, csak úgy lehelte,
mint egy imádságot...

Olyan gyenge, meghiódott volt, hogy moz-
dulni is alig tudott. De ez alig tartott néhány
másodpercig.

Akkor friss erővel, szinte kacagó jókedvvel rá-
zódott fel. Mint aki körül hirtelen eloszlott a
fojtogató köd és egyszerre napfény süt rá min-
den oldalról.

A szobába sietett és körülnézett. Az asztalon
még ott állt a jódos és éteres üveg, mellettük a
vatta.

Évi felkapta az egészet és kirohant.

Ment, futott egyenesen Gyurka portája felé.

És azután mosolygós durcássággal tette le or-
vosságait a meglepett és örömtől sugárzó fiú
asztalára.

— Eljöttem, te dörmögő medve, hogy meg-
gyógyítsalak! Nem szégyenled magad? Szabad
így viselkedni egy kislánnyal, aki szeret téged?

Gyuri már nem is csodálkozott. Nem is kért
magyarázatot. Csak nagy alázatosan odanyujt

totta arcát Éviéék, hogy borogassa űterrel. És nem szisszent fel, mikor Évi borogatás helyett megcsókolta. Ellenkezőleg! . . . Úgy érezte, hogy ez a legkülönb orvosság, melyet valaha beteg számára kitaláltak!

VÉGE.

A Világvárosi Regények legközelebbi száma

LELESZY BÉLA

új regényét hozza. Címe:

A SZERENCSE RABSZOLGÁI

a rulettbankok titokzatos és veszedelmes világából hozza meséjét ez a regény, New-York, Buenos Aires és Amerika nagyvárosainak üldözött és tilos játékbarlangjainak életéből. Krupiék akadémiáján, csalásokon, gyilkosságokon keresztül bonyolódik egy rokonszenves newyorki fiatalember története, akit szerelmese rá akar vinni a bűn útjára.

A SZERENCSE RABSZOLGÁI

egyike a legjobb, legizgalmasabb regényeknek a vörösfekete rulettkorong és a gazdát cserélő milliók világából, teli újszerű megfigyelésekkel és tanulságokkal, meséjének érdekessége pedig szinte már nem is fokozható.

305. SZÁMÚ KERESZTREJTVÉNY

VIZSZINTES:

1. Móra Bertalan: Este a Tiszán c. versének egy sora (folytatása 1. függ.)
10. Ajul
11. Egzotikus madár
12. Maró folyadék
14. Idegen vallás bibliája
15. Egyforma betűk
16. Csik
18. Mássalhangzó
19. A «Bűvös vadász» komponistája
21. 100, szláv nyelven
22. An dem
24. Kossuth Lajos szülőhelye
26. Német r.-t.
27. Talán
29. Szentelen, arcátlan alak
31. Tojásalaku
33. Pénzintézet
35. Angol kikötő
38. Fém
39. A. R.
- 41 Tengerben él.
43. Zola monogramja
44. Szakít
46. Uj, latinul
47. Egyiptomi isten
48. A japán yen kisebb egysege
49. Folyó év, rövidítése
50. «Szamár» fele
52. Angol férfinév, fordítva

53. Muzsikára
56. Kukoricából készül.

FÜGGŐLEGES:

1. A vissz. 1. folytatása
2. Lent
3. Levegő
4. Mint a 15-ös
5. Vissza: e nap
6. Óra hangja
7. Csúcs
8. Kigyó, kutya teszi
9. A fejsze
13. Katonai gyülekezőhely.
16. Szintén nem
17. Elhunyt görög államférfi
20. Táncot jár
23. Vasutaink jele
25. Harmadik hatvány
28. Vizinövény
30. Végtag
32. Eltulajdonít
34. Tekint
36. Húz
37. Folyó, angolul
40. Társas
42. Ókori nép Afrikában
45. Zenei műszo
49. Kézimunkafajta
51. A 30. függ. de németül
52. A liba kedvelt része
54. Dísz
55. Azonos betűk
56. Mult év, rövidítve.

304. SZÁMÚ KERESZTREJTVÉNY MEGFEJTÉSE:

Vizszintes: 1. Amilyen a király, olyan a népe. 9. Áru. 10. Bab. 11. Kér. 12. Sose. 13. Soká. 14. Ast. 15. Delel. 16. Ba. 17. Mes. 18. Gy.. 19. Góc. 20. Kairó. 22. Rendező. 25. Dal. 26. Ál. 27. Ebury. 29. Ny. 30. Tör. 32. Az iroda. 34. Sikál. 36. Tar. 37. Ár. 38. Hét. 39. Ma. 40. Bibas. 41. Tun. 42. Érik. 44. Felé. 45. Ser. 46. Ita. 48. Lap.

Függőleges: 1. Más a barátság és más az üzlet. 2. Arosa 4. Lb. 5. Yates. 6. Eb. 7. Akol. 8. Kék. 13. Sera. 15. Decebal. 17. Mode. 18. Grand. 19. Gn. 20. Körítés. 21. Id. 23. Előír. 24. Zúz. 28. Arat. 31. Rk. 33. Or. 35. Azik. 38. Hajtú. 39. Mulat. 40. Birs. 41. Tele. 43. Reá. 46. Iz. 47. Az.

305. SZÁMÚ KERESZTREJTVÉNY

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
10				■	11				
12			■	13	■	14			
15		■	16		17	■		■	18
	■	19				20	■	21	
22	23	■	24				25	■	26
27		28	■	29				30	■
31			32	■		■	33		34
	■	35		36		37	■	38	
39	40	■	41				42	■	43
44		45	■	46					■
47				■	48			■	49
50			■	51	■		■	52	
53			54		55	■	56		
↓									

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK-ben

az egymásután sorrendjében a következő írótól jelent meg egy, vagy több eredeti regény:

Faragó Sándor, Forró Pál, ifj. Lovászy Márton, Babay József, Németh Károly, Innocent Ernő, Tersánszky J. Jenő, Leleszy Béla, Maly Tamás, Kulesár Miklós, Kellér Andor, Bibó Lajos, Ternay István, Békeffi József, Tamás István, Görög László, Orbók Attila, Baróti Zoltán, Komor István, Fekete Oszkár, Lestyán Sándor, Diószeghy Miklós, Egly Antal, Aszlányi Károly, Németh Andor, Császár Géza, Gál Imre, Bedő Géza, Urai Dezső, Kertész Mihály, Kelemen Kálmán, Szánthó Dénes, Faludi Kálmán, Kolozsvári Andor, Péczely József, Szeredy S. Gusztáv, Polgár Rezső, Goszlonyi Adám, vitéz Vadady Albert, Nagy Károly, László Ferenc, Boros Pál, Rejtő Jenő, Csöndes Géza, Gárdos Ferenc, Magyar Tibor, Büky György, György László, Juhász Lajos, Bálint László, Szentgyörgyi Ferenc, Bozzay Margit, Nógrádi Béla, Ákos Miklós, Szabó Jenő, Bendi Imre, Dobó Iván, Erdődy János, Gyárfás Miklós, Barsy R. Ödön.

Az utolsó 20 szám a következő:

286. ÁKOS MIKLÓS: Hála Isten, megpofoztak.
287. BARSY R. ÖDÖN: A fekete zsinór.
288. ERDŐDY JÁNOS: Mindenki gyanus.
289. FORRÓ PÁL: Tisztítóút.
290. GÖRÖG LÁSZLÓ: Tragédia a színházban.
291. FARAGÓ SÁNDOR: Linch!
292. LELESZY BÉLA: A vörös kastély.
293. ÁKOS MIKLÓS: A nagy áldozat
294. ERDŐDY JÁNOS: Ember az örvényben.
295. JUHÁSZ LAJOS: A nagy favorit.
296. NAGY KÁROLY: Széihámosok
297. REJTŐ JENŐ: Vissza a pokolba!
298. FARAGÓ SÁNDOR: Mary és a gengszterek.
299. LELESZY BÉLA: Az embervadász.
300. IFJ. LOVÁSZY MÁRTON: A rejtélyes vendég.
301. GÖRÖG LÁSZLÓ: Amerika menyasszonya.
302. ÁKOS MIKLÓS: Vörös defektet kap.
303. RODRIGUEZ (BARSY) ENRE: A nagy kalandor.
304. JUHÁSZ LAJOS: A moabit szökevényei.
305. FORRÓ PÁL: Egy asszony megszőkik.

